

20 august 2024

Ediția XLV a Festivalului Rossini de la Pesaro și recitalul sopranei Eleonora Buratto

text de Costin Popa

Tradițional, două săptămâni din preajma sărbătorii Sfintei Maria sunt dedicate în orașul natal al compozitorului „Bărbierului din Sevilla” unui important eveniment anual, Rossini Opera Festival, aflat sub înaltul patronaj al Președintelui Republicii italiene.

În 2024, o ediție cu cifră rotundă (45) a fost coincidentă și cu desemnarea orașului de pe malul Adriaticii drept Capitală italiană a culturii, ocazie cu care a fost dezvelită în fața Teatrului Rossini o statuie de bronz a lui Luciano Pavarotti, ilustru tenor și fost concetățean onorat al pesarienilor.

Luciano Pavarotti și Teatrul Rossini din Pesaro

Așadar, într-o atmosferă toridă climatic și artistic, Gioachino Rossini a fost regalat printr-un festival de lux, așa cum se întâmplă de fiecare dată, grație repertoriului menit să redescopere opusuri deseori uitate din importanta sa creație, alături de celebre, mult cântate titluri, precum și de concerte de belcanto sau lirico-simfonice, întâlniri muzicologice, prezentări de spectacole, expoziții printre care una a marcat împlinirea a 200 de ani de la prezența inedită a lui Rossini la Londra, ca interpret al personajului Apollo (tenor) din propria sa cantată „Plânsetul muzelor la moartea Lordului Byron”. La Pesaro, o secțiune de Festival este întotdeauna rezervată tinerilor artiști ce studiază sub

auspiciile Academiei rossiniene Alberto Zedda, care eternizează numele renumitului dirijor de puțină vreme dispărut, exeget al compozitorului. An de an se reprezintă o nouă versiune interpretativă a operei „Călătorie la Reims” susținută de cursanții Academiei. În Muzeul Național Rossini sau în incinte istorice se desfășoară concerte și Saloane muzicale ale acelorași studenți. Una peste alte, Pesaro pulsează la mijloc de august sub egida lui Rossini, în ritmurile sale.

Festivalul a prezentat patru titluri de operă, „Bianca și Falliero”, „L'equivoco stravagante” („Bizara neînțelegere”), „Ermione”, „Bărbierul din Sevilla” și, spre a consemna patru decenii de la reluarea în timpuri moderne a operei „Călătorie la Reims”, o distribuție strălucitoare de vedete a susținut afișul. De fapt, Ernesto Palacio, ca Sovrintendente, directorul artistic, celebrul tenor Juan Diego Flórez și întreaga echipă managerială aduc la Pesaro voci renumite sau tineri cu perspective imediate, sub conducerea unor dirijori reputați sau a unor baghete pentru care a se afla la pupitru reprezintă șanse de afirmare rapidă.

Soprana italiană Eleonora Buratto...

... a fost cea care a deschis seria Concertelor de belcanto printr-un recital cu pian (Michele D'Ella), ce a avut loc în inima festivalului, la Teatrul Rossini.

Foto Amati Bacciardi

Artista originară din Mantova a demonstrat de la conturarea primului desen melodic că este una dintre importantele interprete lirice ale momentului și nivelul depășește cu mult granițele Italiei. Posesoare a unei voci cu timbru velurat, omogen, maestră a nuanțelor tipice literaturii belcantiste a început recitalul cu scena „Piangete voi?” și aria finală „Al dolce guidami castel natio” din „Anna Bolena” de Donizetti, expunându-și glasul maleabil susținut de o trăire impresionantă, în intensă emoționalitate. Modelarea frazelor este continuă, fluidă, pornind de la pianissime alternante cu *crescendi* seducătoare și mergând până la intenții dramatice, Un impecabil atac acut al notei de Do natural de forță

din recitativ a continuat în arie printr-un *cantabile* expresiv motivat printr-o frazare lungă. Aceeași fluentă a fost și dominantă cavatinei „Casta Diva” din „Norma” de Bellini, din păcate cântată fără cabaletta „Ah! Bello a me ritorna”, ce-i urmează. Expresivitatea poetică a adresării a avut sensurile dorite. Mă gândesc că și recitativul „Sediziose voci” n-ar fi stricat să fie redat pentru integralitatea mării scene.

Foto Amati Bacciardi

După dovezile de artă belcantistă pură, Eleonora Buratto a trecut la romantismul verdian, prin a doua arie a Ameliei „Morrò, ma prima in grazia” din „Bal mascat”, cântată pasional și variat expresiv, cu sunete grave „de piept” abil strecurate și impulsuri spinte pentru un final energetic și tulburător.

Părea evident că vor urma incursiuni în repertoriul verist, integral puccinian, începute prin aria „Si. Mi chiamano Mimi” din „Boema”, o tălmăcire consistentă mai depărtată de lirismul pur al eroinei. În schimb aria „Senza mamma” din „Suor Angelica” a cutremurat prin interiorizarea expunerii în tente aproape *piangendo*, prin dramatismul imaginativ finalizat în pianissimo prelung, aproape fără reproș.

Foto Amati Bacciardi

A urmat „Vissi d'arte” din „Tosca”. Sigur că, la fel ca și pentru „Casta Diva” belliniană, reperele sunt multe și faimoase., așa încât performanța cântăreței trebuie să stea în teritoriul propriei personalități. Și Eleonora Buratto are asemenea daruri. Aria Toscăi a avut puteri magice și un final dominator, însă ușor atipic fragmentat.

În program, pianistul Michele D'Ella a mai avut prevăzute *Intermezzi* din „Adriana Lecouvreur” de Cilea și „Manon Lescaut de

Puccini, care i-au confirmat priceperea stilistică probată și în calitatea acompaniamentului.

Eleonora Buratto a fost ovaționată îndelung, la care artista a răspuns cu două bisuri rossiniene. Se putea altfel? Mai întâi aria Desdemonei din „Otello”, apropiată de stilul belcantistic pe care soprana îl stăpânește atât de bine, urmată de spumoasa arie a Fiorillei din „Turcul în Italia”, o reminiscență, probabil, din vremurile în care soprana aborda un *canto fiorito* de junețe.

Foto Amati Bacciardi